

Δημήτρης Πατέλης Για την κρίση στο Πολυτεχνείο Κρήτης - Μια αναμέτρηση με πολλές προεκτάσεις

Είναι γεγονός ότι στις μέρες μας οι διάφοροι υπεύθυνοι-ανεύθυνοι κατά κανόνα καταπιάνονται με τα πλέον καιρία και νευραλγικά ζητήματα με μοναδική συχνά προχειρότητα, επιβάλλοντας μέτρα με δραματικά επακόλουθα. Η κρίση που ταλανίζει το Πολυτεχνείο της Κρήτης, αλλά και το σύνολο της εκπαίδευσης, δεν είναι άσχετη με αυτή τη συνήθη προχειρότητα και αμέλεια, πλην όμως δεν ανάγεται σ' αυτές.

Η σφαιρική και εμπειριστατωμένη κατανόηση της θέσης και του ρόλου των περίπλοκων και πολυεπίπεδων θεσμών της εκπαίδευσης προϋποθέτει συστηματικές επιστημονικές έρευνες. Όπως έχουμε αναφέρει και σε παλαιότερο σημείωμα της ΟΥΤΟΠΙΑΣ (τευχ. 31, σσ.157-160), οι έρευνες αυτές στο πεδίο της μαρξιστικής κοινωνιολογίας της εκπαίδευσης αποτελούν πλέον ισχυρή παράδοση. Μια παράδοση η οποία έχει αναδείξει ουσιώδεις πτυχές του ρόλου της εκπαίδευσης ως μηχανισμού εγχάραξης της κυρίαρχης ιδεολογίας και νομιμοποίησης των κυρίαρχων σχέσεων διά της επιλεκτικής-κατανεμητικής λειτουργίας της (στην κοινωνική διαστρωμάτωση-κινητικότητα) και της αξιολόγησης-πιστοποίησης κατοχής

γνώσεων. Εκείνο που κατά κανόνα διαφεύγει της προσοχής αυτής της παράδοσης είναι το γεγονός ότι, σε κάθε κοινωνία με ορισμένο επίπεδο ανάπτυξης του κοινωνικού καταμερισμού της εργασίας, μαζί με τους βασικούς κλάδους της παραγωγής (παραγωγή αγαθών προς κατανάλωση και παραγωγή μέσων και αντικειμένων παραγωγής) διακρίνεται και η παραγωγή-καύση του ανθρώπου ως υποκειμένου της εργασίας μέσω της παραγωγής, αναπαραγωγής και διάδοσης γνώσεων, δεξιοτήτων και ικανοτήτων. Τα παραπάνω ισχύουν ιδιαίτερα για την εποχή μας, την εποχή της επιστημονικοτεχνικής επανάστασης.

Αυτή η παραγωγική συνιστώσα της εκπαίδευσης, δηλαδή η παραγωγή και η αναπαραγωγή της βασικής παραγωγικής δύναμης —του ανθρώπου της εργασίας— είναι η ουσιωδέστερη και στρατηγικής εμβέλειας διάσταση του εκπαιδευτικού φαινομένου, παράγωγα της οποίας είναι όλες οι υπόλοιπες λειτουργίες και, κυρίως, η λειτουργία της παραγωγής και αναπαραγωγής του υποκειμένου των σχέσεων παραγωγής και του όλου πλέγματος των κοινωνικών σχέσεων. Συνεπώς, οποιαδήποτε στρατηγικού

χαρακτήρα παρέμβαση στο χώρο της εκπαίδευσης δεν ανήκει απλώς στη σφαίρα της ιδεολογικής αντιπαράθεσης, πόσο μάλλον στη σφαίρα των εξωιστορικών «αξιών», αλλά αφορά τον πυρήνα του εκάστοτε κυρίαρχου και ιστορικά συγκεκριμένου τρόπου παραγωγής.

Στα πλαίσια της βελτιστοποίησης των όρων άντλησης υπεραξίας από τους δυνάμει και ενεργεία «αποσχολήσιμους», σε συνθήκες ήττας του εργατικού κινήματος και εκμηδένισης των παραδοσιακών συλλογικοτήτων, κινείται και η επιχειρούμενη «εκσυγχρονιστική μεταρρύθμιση» της παιδείας. Προωθείται, λοιπόν, ένα σύστημα «διά βίου κατάρτισης» πολλών ταχυτήτων, όπου εκπαιδευτές θα εκπαιδεύουν με τη σειρά τους εφήμερους εκπαιδευτές ανέργων και οι εκπαιδευόμενοι άνεργοι θα πιέζουν για θέσεις εργασίας. Ένα σύστημα στο οποίο προγράμματα και κόστος των σπουδών, αλλά και διαπραγματευσιμότητα του απασχολήσιμου, εξατομικεύονται άρδην. Επιδιώκεται, δηλαδή, μια άμεσα χειραγωγική και χρησιμοθηρική υπαγωγή της παραγωγής της βασικής παραγωγικής δύναμης στις τρέχουσες αγοραίες ανάγκες του παγκόσμιας εμβέλειας επιθετικού κεφαλαίου, με γνώμονα τη μεγιστοποίηση της κερδοφορίας διά του κατακερματισμού-ανταγωνισμού του υποκειμένου της εργασίας. Η επιδίωξη αυτή (όσον αφορά τη στρατηγική του κεφαλαίου ως αντικειμενικής σχέσης παραγωγής) δε συνιστά αυθαίρετη βουλευτική πράξη. Αποτελεί την αναγκαία πλην όμως καταστροφική για την ανθρωπότητα τάση για τη διευρυνόμενη αναπαραγωγή του κεφαλαίου στην εποχή μας. Αυτό, ακριβώς, είναι το νόημα των περισπούδαστων δημαγωγικών διακηρύξεων περί «διά βίου εκπαίδευσης» και «διαρκούς επιμόρφωσης»...

Η προοπτική αυτή συνιστά, εν πολλοίς,

καταστροφή της βασικής παραγωγικής δύναμης (του ανθρώπου), δεδομένου ότι υπονομεύει τόσο την εσωτερική νομοτέλεια της ανάπτυξης της θεμελιώδους —ιδιαίτερα για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση— βασικής έρευνας (στο όνομα μιας δήθεν διεπιστημονικότητας και της ανταπόκρισης στις συγκυριακές αγοραίες ανάγκες), όσο και τη βαθύτερη νομοτέλεια ανάπτυξης των δημιουργικών δυνατοτήτων της ανθρωπότητας, την προοπτική της ολόπλευρης ανάπτυξης της προσωπικότητας. Η πραγματική διεπιστημονικότητα κατατείνει στη συνθετική-διαλεκτική ενοποίηση, στην ολοκλήρωση της επιστήμης και όχι στην ψευδελίγγραφη παροχή τίτλων σπουδών εφήμερων χρηστών βραχυβίας, αγοραίας επιχειρησιακής κατάρτισης, στη βάση μιας κατακερματισμένης, χαώδους και εργαλειακά χρησιμοποιούμενης γνώσης.

Η αυτοτέλεια και η αυτονομία των ΑΕΙ είναι εκ των ων ουκ άνευ όρος για τη θεραπεία της επιστημονικής έρευνας και την καλλιέργεια ενός επιστημονικού ήθους ικανού να αίρεται υπεράνω των βραχυβίων και επιμέρους ιδιοτελών συμφερόντων και σκοπιμοτήτων, στο επίπεδο της καθολικής θεώρησης των πραγμάτων. Η αυτοτέλεια αυτή δεν είναι απλώς και μόνο ιδεολογικό προκάλυμμα για την επίφαση «υπερταξικής» αμεροληψίας του πανεπιστημίου και για την εμπέδωση της αμοιβαία νομιμοποιητικής επενέργειας των θεσμικοτήτων της επιστήμης και της εξουσίας (χωρίς να παραβλέπεται και αυτή η διάσταση). Σε σημαντικό βαθμό συνιστά κεκτημένο αγώνων της διανόησης και συνολικότερα των εργαζομένων για την κατοχύρωση θυλάκων απροσπέλαστων από τον ωμό αυταρχισμό της εξουσίας. Ακριβώς αυτοί οι θύλακες αξιοποιήθηκαν και αξιοποιούνται ως εφάπτηρο του φοιτητικού αλλά και ευρύτερης εμβέλειας κινήματων.

Η τοποθέτηση αυτή δε συνιστά ελιτίστικη απόσπαση από την κοινωνία, αλλά, τουναντίον, είναι η μόνη που επιτρέπει την ανάδειξη, συνειδητοποίηση και προώθηση των βαθύτερων αναγκών της κοινωνίας, υπό το πρίσμα του αντικειμένου και των μεθόδων της επιστημονικής έρευνας. Αυτή ακριβώς η τοποθέτηση, με τη συνείρεση-συνανάπτυξη των επιστημών και το συνθετικό κριτικό φιλοσοφικό αναστοχασμό, καθιστά το Πανεπιστημιακό Ίδρυμα προνομιακό χώρο στον οποίο και διά του οποίου στοχάζεται η κοινωνία, στο βαθμό βεβαίως που αξιοποιούνται γόνιμα οι προαναφερθέντες θύλακες, σε αντιδιαστολή με το ρόλο των «ιδεολογικών συστατικών στοιχείων της άρχουσας τάξης» (Κ. Μαξ). Η όποια εσπευσμένη και βίαιη υπαγωγή των ΑΕΙ σε βραχυβίες και συγκυριακές αγοραίες σκοπιμότητες ακυρώνει συλλήβδην αυτή τη ζωτικής σημασίας λειτουργία της ανώτατης εκπαίδευσης.

Τα παραπάνω επιτείνονται δραματικά στην «καθ' ημάς» εφαρμογή της βιαστικής και αγχωμένης «μεταρρύθμισης», υπό την ασφυκτική πίεση των προθεσμιών εκταμίευσης κοινοτικών κονδυλίων του Β' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης, αλλά και πελατειακών «εκταμιεύσεων», από τις κενές περιεχομένου λαϊκιστικές εξαγγελίες. Σ' αυτά τα πλαίσια πρέπει να εξεταστεί και η δημιουργία «νέων» και «επαναστατικών» προγραμμάτων, όπως και τα περίφημα Προγράμματα Σπουδών Επιλογής, τα οποία δεν προωθούνται απλώς ως εναλλακτικά των «συμβατικών», αλλά ως πιλοτικά για την αναμόρφωση του συνόλου της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης.

Θα πρέπει να τονιστεί ότι επ' ουδενί λόγω δε θεωρώ ιδεώδη την κατάσταση που επικρατούσε και επικρατεί στα λεγόμενα

«συμβατικά» τμήματα, τα οποία ήδη έχουν εν πολλοίς μετατραπεί σε κερδωκά παρατήματα εταιριών και σε έρμαια επιτήδειων «προγραμματοθηρών». Στο κακό, όμως, δεν ωφελεί να αντιπαραθέτουμε το χειρίστο, την πλήρη διάλυση, εκποίηση και ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης. Μετά τη λήξη της χρηματοδότησης από το Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης, ο θεσμός των ΠΣΕ προβλέπει την επιβολή διδάκτρων, χορηγιών ή συνδυασμό και των δύο. Ωστόσο, η επιβολή διδάκτρων και γενικότερα «ιδιωτικο-οικονομικών αρχών» είναι το έλασσον κακό έναντι του μείζονος: της άμεσης και απροκάλυπτης υπαγωγής των ΑΕΙ στις εκάστοτε τρέχουσες ανάγκες του πλέον επιθετικού κεφαλαίου («της αγοράς»).

Κάποιοι θεώρησαν το μικρό περιφερειακό και μέχρι πρότινος χωρίς αγωνιστικές εξάρσεις Πολυτεχνείο Κρήτης ως πεδίο δοκιμής για τις εκτροματικές «καινοτομίες» τους. Σκοτεινές συναλλαγές, πιέσεις, εξαγορές, παρανομίες και παρατυπίες βρίσκονται από πέρισι στην ημερήσια διάταξη για την πάση θυσία προώθηση του εκπαιδευτικού ανοσιουργήματος των ΠΣΕ. Οι αλληπάλληλες, αλλοπρόσαλλες, αυθαίρετες και απρόβλεπτες εξοθεσμικές κινήσεις έχουν αναχθεί σε θεσμικό «καθεστώς» του Ιδρύματος.

Οι μέχρι πρότινος πρωτανικές αρχές κατάργησαν πραξικοπηματικά τα θεσμικά συλλογικά όργανα του Ιδρύματος και με απροκάλυπτα παράνομες μεθοδεύσεις προσπάθησαν να επιβάλλουν διά της βίας τη λειτουργία των ΠΣΕ ως τετελεσμένο γεγονός. Στις προσπάθειές τους αυτές επιστράτευσαν και «ειδικούς» μισθοφόρους «φύλακες»-τρομοκράτες. Αξίζει να σημειωθεί ότι, για τις ανάγκες του «ιερού» αυτού σκοπού, τα εν λόγω όψιμα μέλη της Πολυτεχνειακής Κοινότητας εφοδιάζονταν με φοιτητική ταυτότητα, αλλά υπέγραφαν και συμβάσεις

ανάληψης διδακτικού έργου βάσει του Προεδρικού Διατάγματος 407/80 (για τις οποίες προβλέπονται συγκεκριμένοι τίτλοι σπουδών, διαδικασίες επιλογής και ανάθεσης), όπου τα καθήκοντά τους ορίζονται ως «πάσης φύσεως»!.....

Με δεδομένα τα παραπάνω, οι εναπομείναντες σπουδαστές των πραξικοπηματικών ΠΣΕ οφείλουν να κάνουν τις επιλογές τους:

— Είτε είναι θύματα απάτης (όπως και το σύνολο του Ιδρύματος άλλωστε) εκ μέρους των σφετεριστών έκπτωτων πρυτάνεων και όσων τους στηρίζαν, οπότε δικαιούνται να προσφύγουν στη δικαιοσύνη υπό αυτή την ιδιότητα.

— Είτε είναι εθελοντές όμηροι (αν όχι συντελεστές) αυτής της παρανομίας, που επιδιώκουν διά της βίας ομάδων κρούσης, με ποικίλους τραμπουκισμούς, εκβιασμούς και προπηλακισμούς, να κατοχυρώσουν την εξωθεσμική αυθαιρεσία του ιδιωτικού τους συμφέροντος σε βάρος των πραγματικών φοιτητών και του θεσμού της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, προβάλλοντας μάλιστα αυτή τη στάση τους ως «δικαίωμα στη μόρφωση»!.....

Μήπως είναι ενδεικτική απ' αυτή την άποψη η (εκ μέρους ορισμένων τουλάχιστον) αποδοχή του ηγετικού ρόλου των *μισθαρνων τρομοκρατών* στην «κινητοποίηση» τους; Οποιαδήποτε υπαναχώρηση ή αποδοχή πρακτικών του υποκόσμου και του νόμου της ζοιργκλας οδηγεί αναπόδραστα σε διάλυση του Ιδρύματος. Εδώ η σιωπή και η αδράνεια είναι συννενοχή.

Προκαλεί τουλάχιστον απορίες η διαπλοκή κράτους και παρακράτους που εκδηλώνεται με την επιλεκτική ανοχή (;) του νόμου και της αστυνομίας σε παρόμοιες ενέργειες.

Απορίας αξία είναι, επίσης, και η πα-

ρέμβαση ορισμένων τοπικών φορέων αλλά και παραγόντων των δύο μεγαλύτερων κομμάτων σ' αυτή τη σύγκρουση, όπου ως δήθεν προάσπιση του δικαιώματος στη μόρφωση που παρέχουν τα αυθαίρετα ΠΣΕ εννοείται κυρίως η βραχυπρόθεσμη διασφάλιση ικανού αριθμού κλινών χειμερινού τουρισμού και τα συμπαραμαρτούντα αυτής... Τέτοια είναι, λοιπόν, η σπουδή για την αναβάθμιση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης;

Τα πράγματα περιπλέκονται περισσότερο με τη στάση του κ. αντιεισαγγελέα εφετών που, κατόπιν εντολής του Υπουργού Δικαιοσύνης, παρήγγειλε την άσκηση δίωξης κατά των μελών της Συγκλήτου (η οποία από τις 27/9/99 αποφάσισε την παύση των ΠΣΕ), ακριβώς την επομένη της δημοσίευσης της απόφασης του Ε' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, με βάση την οποία η ίδρυση και λειτουργία των ΠΣΕ κρίνεται παράνομη και αντισυνταγματική.

Σύρονται, λοιπόν, ως υπόδοκοι για παράβαση καθήκοντος πανεπιστημιακοί για την ψήφο τους στο ανώτατο συλλογικό όργανο αυτοδιοίκησης του Ιδρύματος! Πρόκειται για μια υποδειγματική μορφή προστασίας του ασύλου και της αυτονομίας του Ιδρύματος, η οποία έρχεται να συμπληρώσει την εξίσου υποδειγματική και αμερόληπτη ανοχή των δικαστικών αρχών στις προκλητικές παρανομίες της έκπτωτης πρυτανικής αρχής... Τι κάνουν, άραγε, τα συλλογικά όργανα των υπόλοιπων ΑΕΙ ως ένδειξη της αλληλεγγύης τους προς τους διωκόμενους συναδέλφους τους και προς υπεράσπιση της αυτονομίας των ΑΕΙ;

Αξιοσημείωτη είναι, σ' αυτή την κατεύθυνση, και η επιστολή του Ειδικού Γραμματέα Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης του Υπουργείου Παιδείας κ. Δ. Κλάδη προς

την Πρυτανεία του Πολυτεχνείου Κρήτης, με τη μοναδική μετάθεση ευθυνών που επιχειρεί. Σ' αυτή το όλο πρόβλημα ανάγεται σε «νομοθετικές διευθετήσεις για τη ρύθμιση της εκκρεμότητας που έχει ανακύψει», σαν να είναι η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου άμοιρη ευθυνών για τη σωρεία παρανομιών που διέπραξε η τώως Πρυτανεία (βλέπεται ο σκοπός αγιάζει τα μέσα), με την ανοχή αν όχι και με την αρωγή της, τη στιγμή μάλιστα που κόφει συστηματικά (επικαλούμενη την αυτονομία του Ιδρύματος) στις σχετικές καταγγελίες των μελών της Πολυτεχνειακής Κοινότητας. Διευθετήσεις οι οποίες, κατά τον κ. Κλάδη, εξαρτώνται από την πρόθεση του Πολυτεχνείου Κρήτης να συμφωνήσει με το Υπουργείο για τη συνέχιση της λειτουργίας των ΠΣΕ, κατόπιν επανιδρύσεώς τους (με αναβάπτιση, δηλαδή) και ελέγχου της νομιμότητας της επιλογής και εγγραφής των φοιτητών τους, «με βάση, όμως, τα κριτήρια που ισχύουν πριν από την έκδοση της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας»! Παρομοιωδώς τω οντι εμμονή! Δηλαδή αποδεχτείτε τη λειτουργία των ΠΣΕ, ειδ' άλλως εσείς θα ευθύνεστε για το πρόβλημα που έχει ανακύψει από την προώθηση και εφαρμογή ενός αντισυνταγματικού θεσμού της πολιτικής ηγεσίας! Στρατηγική επιλογή της κυβέρνησης είναι, βλέπεται, συνολικά ο νόμος 2525, μέρος του οποίου είναι και τα ΠΣΕ...

Η πρόσφατη νομοθετική πρωτοβουλία της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας για την «αναμόρφωση του νομικού καθεστώτος των Π.Σ.Ε. στα ΑΕΙ και ΤΕΙ» ήθε να διευκρινίσει πλήρως τις προθέσεις της, διαλύοντας τις όποιες αυταπάτες. Το άρθρο 2 του εν λόγω νομοσχεδίου (νόμου πλέον του κράτους μετά τον αναμενόμενο τελετουργικό αυτοματισμό της ψηφισής του από τη Βουλή) *επιβάλλει ωμά*

και δικτατορικά τη συνέχιση της λειτουργίας των ανθαιρέτα και παρόνομα θεσπισμένων ΠΣΕ στο Πολυτεχνείο Κρήτης. Πρόκειται για μνημειώδη περιπτώση νομοθετικής αυτοδικίας εναντίον της αυτονομίας Ανωτάτου Εκπαιδευτικού Ιδρύματος.

Σε αντίστοιχο κλίμα κινείται και η από 1/11/99 επιστολή-τελεσίγραφο του Ειδικού Γραμματέα του ΥΠΕΠΘ κ. Δ. Κλάδη, στην οποία αναφέρει ότι «στην πρόσφατη κατανομή πιστώσεων διδασκόντων βάσει ΠΔ 407/80 στα ΑΕΙ της χώρας δεν έχει περιληφθεί το Πολυτεχνείο Κρήτης» και διαβεβαιώνει ότι δεν πρόκειται να υπογράψει η απόφαση διάθεσης πιστώσεων διδασκόντων στο Ίδρυμα «εάν προηγουμένως δεν αποσαφηνιστεί κατά πόσο η λύση που θα επιλεγεί για τη ρύθμιση της εκκρεμότητας των τριών ΠΣΕ του Πολυτεχνείου Κρήτης απαιτεί πρόσθετες πιστώσεις διδασκόντων βάσει ΠΔ 407/80 και πόσες». Στη συνέχεια, απαιτεί στην Πρυτανεία να προχωρήσει «σε υπογραφή συμβάσεων η ανάληψη οποιασδήποτε μορφής δεσμεύσεων» μέχρι να δήσει το ΥΠΕΠΘ να υπογράψει την απόφαση διάθεσης πιστώσεων διδασκόντων. Αυτό σε απλά ελληνικά σημαίνει: *δέχστε τα ΠΣΕ ειδ' άλλως σας διαλύω!* Εδώ η αυτοδικία γίνεται απροκάλυπτα απάτη και εφβιασμός. Απάτη, διότι παρά τη ρητή προφορική διαβεβαίωση του Ειδικού Γραμματέα προς την Πρυτανεία για τη διασφάλιση 35 θέσεων διδασκόντων βάση ΠΔ 407/80 (από τους οποίους διασφαλίζεται σημαντικότερο μερίδιο του διδακτικού έργου του Ιδρύματος), εκ των υστέρων «παρώνουν» από το Υπουργείο οι σχετικές πιστώσεις. Απάτη εις βάρος 35 διδασκόντων (και των οικογενειών τους), οι οποίοι παρά το γεγονός ότι δεν τους καταβάλλονται τα δεδομένιστα από τον Απρίλιο, ανέλαβαν από το Σεπτέμβριο διδακτικά καθήκοντα «καλή τη πίστη» και χωρίς να υπογράψουν τις σχετικές συμβάσεις, βασιζό-

μενοι στις σχετικές αποφάσεις ανάθεσης των Γ.Σ. των Τμημάτων και της Συγκλήτου. *Απάτη εις βάρος των φοιτητών*, τα μαθήματα των οποίων κινδυνεύουν να διακοπούν μεσούντος του χειμερινού εξαμήνου. *Απάτη εις βάρος των γονέων και γενικότερα των φορολογούμενων πολιτών*, οι πόροι των οποίων αυθαίρετα χρησιμοποιούνται ως μοχλός πίεσης, ενώ διακυβεύεται η απρόσκοπτη λειτουργία του θεσμού του ΑΕΙ, την οποία θα όφειλε να διασφαλίσει η πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΠΘ. *Ωμός εκβιασμός που θυμίζει μεθόδους της μαφίας*, διότι όλα τα παραπάνω, που συνιστούν *στραγγαλισμό όχι μόνο της αυτονομίας αλλά συνολικά του θεσμού του ΑΕΙ*, χρησιμοποιούνται ως μέσο για την πειθαναγκαστική επιβολή μιας αυθαίρετης και επικίνδυνης πολιτικής που προβάλλεται ως «μεταρρύθμιση».

Και όλα αυτά συνοδεύονται από άκρωσ υβριστικούς και σκυοφαντικούς χαρακτηρισμούς εις βάρος της συντριπτικής πλειονότητας των μελών της κοινότητας του Ιδρύματος. Σε μια *σιντονισμένη εκστρατεία παρελκυστικής δυσφήμισης ΥΠΕΠΘ*, σειρά ΜΜΕ, πολιτικών και τοπικών παραγόντων σπείδουν (μάλλον εξ ιδίων κρίνοντας) να ανάγουν το όλο πρόβλημα σε μικρόψυχες ιδιοτελείς αντιδικίες μεταξύ φατριών! *Αυτός ο βοναπαρτικός ανταρσιμικός είναι που οπλίζει τις θρασύδειλες ομάδες κρούσης, οι οποίες με τον αέρα της δεδηλωμένης πλέον άνωθεν αρωγής έχουν καταστήσει τους εκβιασμούς, τους ξυλοδαρμούς και την ένταση ενδημική κατάσταση του Ιδρύματος*. Η ακεραιότητα και η ζωή φοιτητών και προσωπικού απειλούνται μόνιμως. Σ' αυτό το κλίμα καλούμαστε να ασκήσουμε τα διδακτικά και ερευνητικά μας καθήκοντα. Θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι μ' αυτές τις ενέργειές της η πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΠΘ εκ των πραγμάτων

τοποθετείται στην κορυφή της διαπλοκής κράτους και παρακράτους.

Το σημαντικότερο, όμως, δεν είναι το φωτογραφικού προορισμού άρθρο 2 για τα εγκάθετα ΠΣΕ του Πολυτεχνείου Κρήτης. Το άρθρο 1 του εν λόγω νόμου διευκρινίζει μονοσήμαντα τα περι «νομοθετικών διευθετήσεων για τη ρύθμιση της εκκρεμότητας που έχει ανακύψει», εισάγοντας μια τέτοια «αναμόρφωση του νομοθετικού καθεστώτος των ΠΣΕ», κατά την οποία παραγκωνίζεται απροκάλυπτα το ανώτατο αιρετό συλλογικό όργανο των ΑΕΙ, η Σύγκλητος, εφόσον κατοχυρώνεται η πρωτοβουλία υποβολής προτάσεων για ΠΣΕ ακόμα και από ομάδες μελών ΔΕΠ και ΕΠ! Έφτασε, λοιπόν, και τυπικά η ώρα για την κατάργηση και των τελευταίων υπολειμμάτων πανεπιστημιακού ασύλου, δεδομένου ότι ανοίγει η πόρτα στους όποιους πρόθυμους οσφροκάμπτες εκπαιδευτικούς να εισάγουν τα ΠΣΕ και την όποια εκάστοτε αυθαιρεσία της πολιτικής ηγεσίας. Όποιος νομίζει, λοιπόν, ότι η κρίση του Πολυτεχνείου Κρήτης είναι ανάξια λόγου εσωτερική υπόθεση ενός περιφερειακού ΑΕΙ απατάται οικτρά.

Το πρόβλημα, λοιπόν, δεν έγκειται στην «κακή και ανεύθυνη» εφαρμογή μιας «καλής και υπεύθυνης» μεταρρύθμισης, αλλά στον εκ θεμελίων φανόλο χαρακτήρα αυτής της αντιεκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, εγγενές στοιχείο της οποίας είναι η άμεση υπαγωγή της εκπαίδευσης στα διαπλεκόμενα συμφέροντα της αχαλίνωτης κερδοφορίας. Η προάσπιση και η αναβάθμιση της δημόσιας και δωρεάν πανεπιστημιακής εκπαίδευσης είναι υπόθεση συλλογικών αγώνων σε πανελλαδικό και σε τοπικό επίπεδο. Όπως εύστοχα υπενθυμίζει πρόσφατο ψήφισμα των φοιτητών του Πολυτεχνείου Κρήτης, «χαμένοι είναι μόνο οι αγώνες που δε γίνονται».